

Les colzades a la foto pública

Assemblea de participants a un campament.

El protagonisme a la vida pública és un aspecte especialment important per als qui governen. Les influències nord-americanes han anat augmentant aquesta faceta fins a fer-se una de les més grans. I l'afany de ser-hi present s'ha traduït més d'una vegada en desplaçar altres agents socials que hi tenien una funció més lògica. En podem veure alguns exemples.

Ara que les arques públiques passen més buides que mai, s'estan aplicant importants retalls a les entitats ciutadanes. De vegades ho fan perquè algunes organitzacions socials es consideren "no productives", d'altres vegades són simplement "prescindibles". I en altres, no mos enganam, perquè són "incòmodes".

Però en realitat, moltes d'aquestes organitzacions realitzen funcions de gran interès social, a uns costos molt més baixos que si les fa l'administració pública, a la vegada que amb un valor afegit molt més alt. El problema -i tornam al principi de l'escrit- és que quan una entitat agafa una certa projecció, és fàcil que sorgeixin gelosies de protagonisme.

I és que hi ha algunes persones -per sort no són totes- que militen a partits polítics, que consideren que l'esfera pública és patrimoni exclusiu dels partits o de les institucions públiques (que es governen a través dels partits). En la seva lògica, si no t'has presentat a unes eleccions, no tens espai a la vida pública. I aquesta visió sociològica, tan respectable com qualsevol altra, de vegades es tradueix en actuacions que ens afecten a tots.

A Menorca hem vist com bona part de les organitzacions socials que organitzaven campaments d'estiu han anat abandonant. La gent que ha tingut la sort de passar uns dies en campaments de natura sap bé que l'empremta que queda és difícil de reproduir en altre tipus d'activitats. Eren iniciatives que tenien molta acceptació social. Però aquest mateix èxit ho va convertir en una cosa molt atractiva per a l'administració pública.

La llarguíssima llista de requisits legals (permisos, assegurances, analítiques d'aigua, sistemes contra incendis, assistència sanitària, etc) es va fer totalment inassolible quan, a més, la pròpia administració va començar a oferir campaments a preus rebentats (o sigui, altament subvencionats per altres contribuents que no n'eren els beneficiaris directes). Tot plegat sortia infinitament més car per a l'erari públic, però el protagonisme era directe.

El mateix va passar amb algunes ofertes d'educació ambiental a les escoles. Va ser especialment xocant la iniciativa del Govern Balear de fer xerrades sobre residus. Quan s'en demanava alguna a Menorca, es desplaçava un monitor des de Mallorca i els explicava que incineràvem els residus. Els propis al·lots menorquins els havien de corregir dient que aquí tenim una planta de compostatge.

Cadascú té la seva idea de democràcia. Alguns es conformen amb saber que són presents a l'espai públic. Per altres, això no és suficient i necessiten "veure's" presents. De la mateixa manera, alguns diferenciam el "poder" de l'"autoritat". Qui es presenta a les eleccions busca arribar al poder. Qui no s'hi presenta, es conforma amb aconseguir una certa autoritat. I no convé oblidar que es pot tenir poder sense que et reconguin autoritat, i es pot tenir autoritat sense regentar el poder.

Ara que la capacitat dels governs minva per motius econòmics, seria bo tornar a definir els rols que cadascú ha de tenir. Eliminar les partides a les entitats socials significa perdre una manera molt eficient de fer les coses. Ho deia Stiglitz a la recent trobada de premis Nobel d'economia: algunes polítiques d'austeritat recorden les pràctiques de la medicina medieval, on els metges purgaven la sang dels malalts, fins que es morien.

Algunes aigües passades encara mouen molins, però sembla clar que s'atraquen temps on les associacions hauran de tornar a omplir buits. Cal estar oberts a les noves necessitats socials, espolsar-se la vessa i animar-se a participar en organitzacions que sumin cada petit esforç individual per a convertir-los en iniciatives de pes.

Gran Article

Totalment d'acord. Mentres esteim malbaratant milers de milions d'€, per exemple, en armament i en avions de guerra, mos venen i mos vendràn es conte de que no hi queden doblers per serveis socials. Ha quedat clar que sa política no té ni vol tenir cap pes davant es dictats des mercats, convertint aquesta societat en una dictadura financera, creant una economia en es servei de bancs i lobbies empresarials i no a favor de ses persones.

Açò és s'herència que mos deixen quatre dècades de governs liberals que han anat desregulant es mercats financers progressivament sense que cap mitjà de comunicació (que, per altra banda, són propietaris des mateixos beneficiats) se'n fés ressò i donés sa veu d'alarma.

Arribats en aquest punt, només podem ser es ciutadans es que mos ham de moure per aconseguir que no decaiguin unes activitats i unes entitats que tant han fet per tots noltros i per es nostros fills.

Gob, Càrites, Escoltes de Menorca, Creu Roja, Ateneus i tants d'altres: moltes gràcies i endavant!!

Força i pinya

Sàbies paraules per parlar de la realitat que tenim. Gràcies, amics del GOB, per ajudar-nos a entendre les coses una mica millor. Siguem partíceps del que passa per aconseguir el que volem, i crítics amb el que es fa. És un bon camí per millorar les coses.

Vanitat

Caram... És una reflexió de major profunditat que la indicada pel títol. Jo només vull comentar que l'experiència ens mostra que aquells que més afany demostren per sortir a la foto no solen ser precisament els veritables impulsors d'una bona iniciativa, sinó els que s'hi apunten o s'hi acoplen.

Ja ho deia el rei Salomó: vanitat de vanitats! La democràcia anirà funcionant millor quan els ciutadans puguin reconèixer el veritable mèrit de cadascú. Els mijans de comunicació, aclareixen o enterboleixen?
SERGi

Tota la raó

Gràcies companyes i companys del GOB per ser clars amb les explicacions, no ho dubteu mai! els lectors de les vostres notícies ens agrada llegir les coses tal qual. Articles com aquest (i tots els altres també) són els que em fan sentir afortunada de ser sòcia del Gob. Una feina increïble!!!

Participar

Ens toca ser humils i més senzills, no pensar en grans projectes sinó simplement posar-hi sentit comú, recuperar iniciatives populars i empenya entre tots per omplir amb valors els buits. Gràcies GOB per ser-hi.